

החוזרים בתשובה

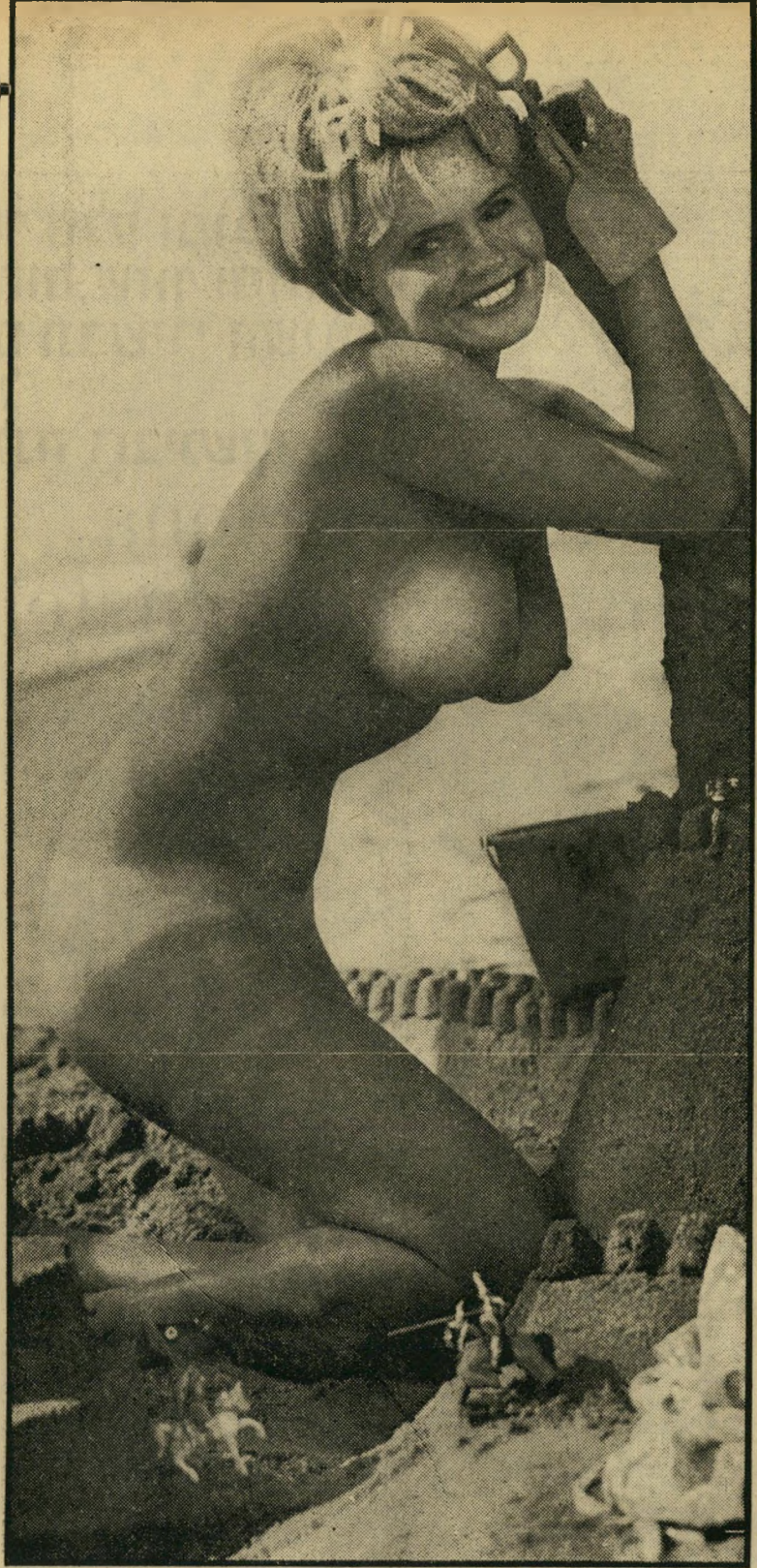

קוסיגין

עכשיו מתברר שכאשר **סווסלאנה אדי** לויבה (לבית סטאלין) החלה את דרכה מערבה, היתה בזה יד ההשגחה העליונה. כי בזכותה חזרה לכמה כופרים רוסיים האמונה באלוהים.

זה נחגלה בראיון-השבוע של סווסלאנה. בשבועות הי אחרונים היא העניקה ראיון נות על שמאל ועל ימין ו בזה של השבוע גילתה כי **אלכסיי קוסיגין** בכבודו ובעצמו רצה למנוע את נטייתה להודו עם אפר בעלה. "בשביל מה לך לצאת ל'הודו' הוא שאל, 'זאת מדינה נחשלת ופרימיטיבית. לא תרגישי בנוח. לא יהיה לך מה לאכול'".

מוטב היה לקוסיגין לשי-תוק. כי כאשר קרא הודי אחד את הדברים הלא-יפים האלה על מולדתו הוא נזכר ש-מטעמי הטעם הטוב לא פירסם סינג מה שאמר לו הרוסים בתור התשובה הסופית.

ג'ואי

המהפנטת

היא שקיבלה זה עתה את הבא. שלה בפסיכולוגיה. אבל מאז שג'ואי היתה למזכירתו של הדוקטור, המשרד הקטן שלו צר מהכיל את כל הרופאים שיש להם עניינים לברר עם נשיא האגודה שלהם.

ד"ר קרוגר הוא, אחרי הכל, פסיכיאטר, הבין בדיוק מה סיכום של עניינים אלה, והסביר לעמיתיו כי ג'ואי היא בסך הכל בחורה צעירה ותמימה התוכבת טניס, ג'ואי וקצת פיסול.

שום דבר מיוחד. אפילו שהמונח העיקרי שלה זה מיץ גור. זה בכלל לא עשה רושם על הדוקטורים הנכבדים. איכפת להם מה היא שותה? איכפת להם איך היא נראית!

זה מה שנקרא בלשון מדעית: הפנטוס.

ד"ר עמנואל קרוגר הוא לא סתם רופא יהודי בסנהדריה. הוא הרבה יותר מזה. הוא נשיא אגודת ההיפנוס של ארצות-הברית. זאת היא אגודה רפואית מכובדת שרוב חבריה הם פסיכיאטרים מדרגה ראשונה.

שיטת הטיפול שלהם היא פשוטה. שלושים ביקורים לשם היפנוס ורוב הבעיות של החולה נפתרות.

ברור שלנשיא של אגודה כזאת יש צורך גם במזכירה. כראוי לאיש-מדע חופש הרופא הקליפורני הזה מזכירה בעלת רקע מדעי וזה מה שהוא מצא: את ג'ואי **גיבסון** בת

נא להתאפס בחצר

הזה? לבריטים יש חוש הומור די משונה. בי עיקר כאשר הם ממוצא סקוטי. זאת הי מסקנה המתבקשת מהזכרונות של הארץ **דר מק'מילן**, מוציא-לאור לפי מקצועו, ומי שהיה ראש-הממשלה אחרי מיבצע סיני. השבוע הוא פירסם את הכרך השני של זכרונותיו. בכרך הזה הוא מספר על תפקידיו הסודיים בראשית מלחמת-העולם השנייה. או הוא היה עדיין חבר-פרלמנט בלתי ידוע אך, בכל זאת, מקובל מאד על **וינסטון צ'רצ'יל** שהטיל עליו כל מיני שליחויות.

הראשונה בשליחויות אלה היתה לצאת ל-סינגלנד, שנאבקה אז על קיומה עם רוסיה. מקמילן היה צריך לברר אם כדאי לשלוח 50 אלף חיילים בריטיים לעזרת הפינים. ומה מזכיר מקמילן במיוחד מן המסע הזה?

קודם כל כיצד נעלמו ברכבת משטוקהולם השנינים התחבכות של בן-לחיתו הלורד דיביס. כולם היו משוכנעים שהנסטאפו סחבה את השנינים עד שהופיע דיל-הרכבת, שסיפר כי מצא את השנינים על השולחן בקרון המזנון.

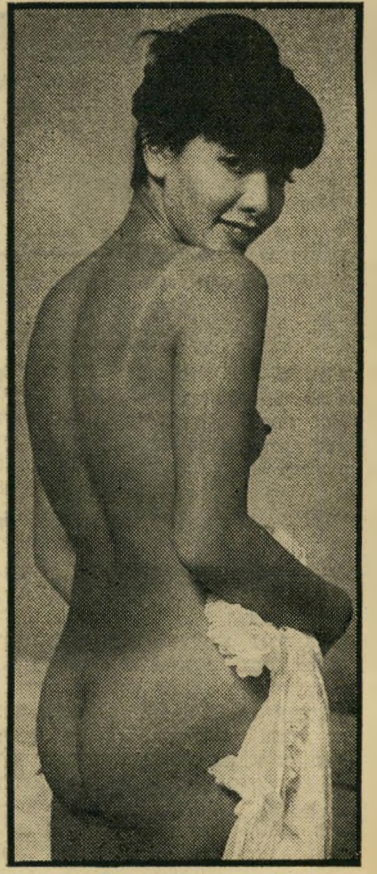
אחר-כך הוא מספר מה שקרה לו, בעצמו, בהלסינקי. הוא ביקש מן המלצר במסעדה מפוארת לכוון אותו אל האפס'אפס. המלצר ביקש סליחה והציע למקמילן להתאפס בחצר. באפס'אפס שכבה סצנה רוסית שלא התפוצצה.

מה הפלא שבשליחות סודית אחרת, כע"ב בר שלוש שנים, נאלץ מקמילן לעלות על חוף צפון-אפריקה כשרק תחתיים לגופו?

ב.ב. היפאנית

ה-11 והלפני-אחרון שלו, אתה רק חי פעמיים, היתה לו כוונה מאד מסויימת: לספק תעסוקה לשחקניות-קולנוע יפאניות חסרות-עבודה.

מתקבל על הדעת שכאשר יאן פל-מינג המונח כתב את ה**גיימס בונד**

קיפיימי

ואם זאת לא היתה הכוונה של פל-מינג, זאת בוודאי היתה הכוונה של היהודי הארי **זלצמן**, בעל זכויות-ההפקה הבלעדיות של גיימס בונד. זה ההסבר היחיד המתקבל על הדעת על מה שקורה בגיימס בונד המוסרט עכ"ש, ביפאן ובאנגליה.

כשגיימס מגיע, בשליחות המלכה, ל-טוקיו, כבר מחכה לו פלוגה של יהודי פיות יפאניות מעורטלות. יש להן תפקיד שונה לגמרי ממה שאפשר היה לצפות. הן מדווחות, בעזרת מכשירי-קשר, לשרות הבטחון על תנועתו של גיימס. איפה הן מסתירות את מכשירי-הקשר זה הסוד שלהן.

ואחר כך באות כל מיני יפאניות צעירות וחמודות ומתנכלות לקיומו של גיימס (כולל מקרה בו מכשיר ההתנכלות הוא איזמל-מנתחים). אבל האמת היא שגיימס ממיס את לבבות כל ה"רצחות-כוח, ועושה להן תיכף ומיד, ועל המקום, מה שהוא רגיל לעשות לנערות מאז ומתמיד.

כניעה ללא תנאי

מעולם עוד לא הפסידה ארצות-הברית מלחמה כל שהיא. אבל בכל מקום בו מופיעים חיילים אמריקאיים, נוחלות האמריקאיות מפלה. את המפלה הזאת הן נוחלות בשדה הנישואין. עוד לא ברור מה בדיוק יש לנשים הזרות שאין לאמריקאיות חוץ מאולי העובדה שיש להן את זה שם. אבל המספרים מדברים בעד עצמם: מקוריהן שבו חיילי ארצות-הברית הביתה עם 10 אלפים כלות; מרגמה - עם 13 אלף; ומיפאן - עם 60 אלף;

וגם בזירת הקרבות האחרונה של האמריקאים המצב לא יותר מבטיח. האמריקאיות הובסו גם בוויאטנאם. למרות שהצבא האמריקאי מערים קשיים ניכרים לפני נישואי חיילים לנשים-אמריקאיות (נוסף לצורך בהיתרו של מפקד בכיר ובדיקות רפואיות ובטחוניות, נקבעה גם תקופת המתנה של ארבעה חודשים, מתוך תקווה שהאהבה תתקרב בינתיים).

למרות כל הקשיים הללו, כבר נכנעו עד עכשיו, כניעה ללא תנאי, 400 אמריקאים לכלותיהם הוויאטנאמיות.